

Resa med Författaren I

Adalen III hade just lagt ut från kajen i Hårnösand. Klockan var några minuter över nio. Det var sol och varmt. Jag satt i ett hörn och dånade, då jag helt oväntat tilltalades av en herre mitt emot mig.

Jag kände genast igen honom. Den lilla mustaschen, det vitnande haksäckget, de runda glasögonen, den kala hjässan. Han hade just hängt upp sin rutiga keps och sin ljusa, korta ytterrock. Jag hade fått en skymt av de vida golvbyxorna, innan den lilla satta, feta gestalten med ett par raska, energiska steg var framme vid bordshörnan mitt emot mig. Han tog upp sin korta, raka pipa och la den på sin vänstra sida. Sen halade han upp skissblock och anteckningsbok och la dem väl till hands till höger. Så sa han:

— Kan min herre säga mig, vart alla båtar har tagit vägen?

— Det beror på vilka båtar författaren menar. För det är väl författaren Ludvig Nordström jag har den äran att bli tilltalad av? Även om jag inte riktigt förstår det. För hur är det? Dog inte författaren redan våren 1942?

— Jo, det har på sätt och vis sin riktighet. Men min herre, som förefaller vara en bildad man, bör veta, att en författare aldrig dör. Även om ingen läser honom längre förs hans tankar vidare. Om han verkligen har tänkt några. Och det gjorde jag. För övrigt ber jag att få uttala min erkänsla för att min herre tilltalade mig som författaren Ludvig Nordström och inte använde det motbjudande Lubbe, som jag endast tolererar från gamla skolkamrater. Jag avskyr intimiteter och det nutida duandet. Det skadar inte med en smula distans, utom i fråga och nära vänner. Vad båtarna beträffar, var det både älvbåtarna och lastångarna jag syftade på.

Älvtrafiken upphörde redan 1939. Den sista i raden av de många älvbåtarna var Strömkarien. Men det hörde väl förfat-

VA
2/7
1988

taren talas om vid sitt siste besök här hos studentkamraten Moje Carlgren på Varglund, ute på Hemsön. Det var försommaren 1941, då ni firade 40-årsjubileet av er studentexamen.

— Ja, visst minns jag det. En storartad dag. Jaså, ni känner till det besöket. Då är jag inte alldeles glömd. Det glöder mig. Men båtar? Är det här den enda älvbåt som finns? Den fanns inte på min tid.

— Det är den enda hittills. Men det blir kanske fler.

— Det ska vi hoppas. Men vad vill det här säga? Vi gick inte in till Sanna? Det har väl inte gått ur händerna på Kemparna? och Ro gick vi tydligen inte heller in till. Det var ju särdeles!

— Vi går bara in till Lunde, Kramfors och Nyland före Sollesta. Sanna tillhör nu Matts Carlgren, som är stor affärsman i Stockholm och vars mor var född Kempe. Hon var förresten gift med Moje Carlgren. Dralle med den berömda trädsamlingen bebos alltjämt av en Kempe. Vad Sanna beträffar, så är de; färjtrafiken som sköter den förbindelsen, sen bilarna och bussarna ersatte älvbåtarna. Och de flesta verken och fabriker är ju nedlagda. Det förklarar att det är färre lastfartyg.

— Detta hörjar bli intressant. Det är mycket jag vill veta. Men ni måste få en bit mat och en öl så fortsätter vi samtalet senare. Själv är jag numera inte lagd för att äta och dricka. Det var annat förr.

SVEN VALLMARK